

Written by

Tuesday, 17 March 2009 13:24 - Last Updated Wednesday, 18 March 2009 07:03

சென்னை மாநகராட்சி சேர்ந்த இப்ராஹிம் அலி ஜுனாயத், 26 வயதான யுனானி மருத்துவர். கடந்த 2007ஆம் ஆண்டு மே மற்றும் ஆகஸ்டு மாதங்களில் ஐதராபாத் தின் மெகா மசூதியிலும், லும்பினி பௌக்காவிலும் நடந்த குண்டுவெடிப்புகளில் இவரைத் தொடர்புபடுத்தி, சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு ஐந்து மாதங்கள் சிறையிலடக்கப்பட்டார்.

அப்போது மாணவராக இருந்த இவரைப் பிடித்துச் சென்ற போலீசார், சட்டவிரோதமாக அடைத்து வைத்ததுடன், வெடிகுண்டு வைத்ததாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி, தொடந்து 5 நாட்களுக்குச் சித்திரவதை செய்துள்ளனர். கடந்த டிசம்பர் 30, 2008 அன்று, மாவட்ட கீழமனைத் திமன்றம், நிரபராதிகளாகக் கூறி இவரை விடுவித்துள்ளது. இதையடுத்து தனக்கு 20 லட்ச ரூபாய் நட்பு வங்க வண்டும் என ஜுனாயத் வழக்குத் தொடர்ந்துள்ளார். போலீசாரின் சித்திரவதைக்குள்ளான கொடும்பையான அந்த ஐந்து நாட்களைப் பற்றி அவர் கூறுகிறார்:

"அன்று செப்டம்பர் 3, 2007. நானும், நிஜாமியா அரசுக் கல்லூரி மற்றும் பொது மருத்துவமனையைச் சேர்ந்த மற்ற மாணவர்களும், புது டில்லிக்கு ஒரு கல்விச்சுற்றுலா சென்றுவிட்டுத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். செகந்திராபாத் ரயில் நிலையத்தில் இறங்கிய நாங்கள், பழைய ஐதராபாத் தின் யாகுத் புராவிவிருந்த எங்களது கல்லூரி விடுதிக் உள்ளூர் ரயிலின் மீலம் வந்து சேர்ந்தோம்.

அங்கு சென்றவுடன் எனது சகோதரனைப் பொதுத் தொலைபேசி மீலமாக அழைத்து, நான் வந்து சேர்ந்துவிட்டதைத் தெரிவித்தேன். பேசி முடித்துவிட்டு வளியே வந்த மறுகணமே, சாதாரண உடையிலிருந்த நான்கு போலீசார் என்னைப் பிடித்து மீட்டையாகக் கட்டி ஒரு சும்மோ காரில் ஏற்றினார்கள். அப்போது காலை 11 மணி.

விக்டரி விளையாட்டு மைதானம் வரை அந்த வாகனம் விரைந்து சென்றது. அதற்குப் பிறகு என்கண்கள் கட்டப்பட்டன. பிறகு, ஒரு மணி நேரம் எங்கேயும் நிற்காமல் வாகனம் சென்றது. வண்டியின் ஓட்டுனர் வாய்தவறிக் கூறியதிலிருந்து நான் காந்திப்பேட்டையில் (25 கி.மீ தொலைவில்) இருப்பதை உணர்ந்தேன். நான் ஒரு அறக்கைக் கொண்டு செல்லப்பட்டு உள்ளடக்கைகளுடன் தரையில் தள்ளப்பட்டேன்.

Written by

Tuesday, 17 March 2009 13:24 - Last Updated Wednesday, 18 March 2009 07:03

என்னபைப் போன்றே இன்னும் சிலரையும் அங்கே அடத்தது வதைத் திருந்ததை அவர்களது அலறலிலிருந்து என்னால் உணரமுடிந்தது. என்னுடைய பணப்பை, அடையாள அட்டை, டலெபிபோன் டரை ஆகியவற்றைப் போலீ சார் பறித்துக் கொண்டனர்.

எனது கைகள் பின்னால் கட்டப்பட்டன. நான் குற்றமற்றவன் என்றும், என் மீ து இரக்கம் காட்டும்படியும் நான் கஞ்சியபோதும் கட்ட, என் மீ து மஹ்னு பரே பாய்ந்தனர். குப்புறத்தள்ளி, இருவர் எனது கால்களை அழுத்திப் பிடித்து அமர்ந்துகொள்ள ஒருவர் எனது தோள் மீ து ஏறி நின்றார். ஒருவர் எனது பாதங்களை தோல் பிலட்டால் அடிக் க, மற்ற இருவரும் என் உடம்பு முழுகக் க அடித்துத் துவதைத் தனர். வலியோ தாங்கவே முடியாததாக இருந்தது. முடிவில் நான் மயக்கமடைந்து விழுந்துவிட்டேன்.

மறுநாள் காலையில் கண் விழித்தவுடன், என்னை மற்றொரு அறகைக் கு இழுத்துச் சன்றனர். அங்கே ஒருவர் பட்டஸ் காலால் என் உடல் முழுவதும் ஏறி மிதித்தார், எட்டி உதைத்தார், எனது கை, கால் விரல்களை நசுக்கினார்; எனது உடலில் இரத்த ஓட்டமே நின்றாவிட்டதைப் போன்று மரத்துப் போனது. மிகக் கடுமையான வலியால் நான் துடித்துப் போனேன். மெக்கா மசதி, லும்பினி பங்கா, மற்றும் கோகுல் சாட் சனெட்ர் ஆகிய இடங்களில் நடந்த குண்டுவெடிப்புகளில் எனது பங்கு என்ன என்று கட்டெத் தடொடர்ந்து என்னைச் சித்திரவதை செய்தனர். நான் குற்றமற்றவன் என்றும் என் மீ து இரக்கம் காட்டும்படியும் அவர்களிடம் கஞ்சினேன். ஆனால் அவர்கள், என்னை நம்ப மறுத்துவிட்டனர். நான் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ள வணேட்டும் என அவர்கள் நினைத்தனர். ஆனால் ஒப்புக்கொள்வதற்கு என்னிடம் ஒன்றுமில்லை.

இது என்னை விசாரித்தவர்களுக்கு மலேம் எரிச்சலட்டியது. சித்திரவதை அதிகமாகியது. எனது காதல் கள், மாம்பு, உதட, பிறப்புறுப்பு என எல்லா இடங்களிலும் மின் சாரத்தைப் பாய்ச்சினார்கள். காலையில் தடொடங்கி இரவு வரநீ ண்ட இதக்கைய சித்திரவதைகள் மஹ்னு நாட்களுக்குத் தடொடர்ந்தன. பல நாட்களுக்கு சிறுநீ ருடன் இரத்தம் செல்லுமளவுக்கு எனது பிறப்புறுப்பு காயமடைந்திருந்தது. எனது உடலின் பல பகுதிகளில் அந்தக் காயங்களின் தழும்புகள் இன்னமும் உள்ளன.

மனித உரிமை ஆர்வலர்களும், மஹ்னு பத்திரிகையாளர்களும் தலையிட்ட பின்னர்தான், என்னை, சபெட்டம்பர் 8, 2007 அன்று, மாநகர நீ திபதியின் முன் நிறுத்தினர். என்னை சபெட்டம்பர் 3ஆம் ததேயே கதை செய்துவிட்டபோதும், சபெட்டம்பர் 8இல் தான் கதை

Written by

Tuesday, 17 March 2009 13:24 - Last Updated Wednesday, 18 March 2009 07:03

செய்தது பதில் காட்டினார்கள்.

நான் ஏன் இதற்குப் பலியானேன்? மே 18, 2007, மெக்கா மசூதியில் குண்டு வெடித்த அன்று நான் அங்கே தொழுவதற்காகச் சென்றிருந்தேன். பின்னர், குண்டு வெடிப்பில் காயமடைந்தவர்களை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று உதவி, நான் மசூதிக்குத் திரும்பவும் சென்றேன். இதுதான் நான் செய்த குற்றம். அதவேளையில் இந்த விசாரணைகள் எனக்கு ஒன்றை உணர்த்தின. போலீசாருக்கு வழக்கில் ஏதாவதொரு முன்னேற்றத்தைக் காட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. இந்த சமூதாயத்தைச் சேர்ந்த படித்த இளைஞர்கள் தவறுதலாக வழிகாட்டப்பட்டு ஜிகாத்துக்குத் திரும்புகிறார்கள் என்ற வரையறைக்குப் பொருந்தாதது போல, நான் வறோ படித்த முஸ்லீமாக இருந்தேன். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அந்த துரதிருஷ்ட நாளன்று நான் அந்த மசூதியில் வறோ இருந்தேன்."

இக்கொடும்மை மோடியின் இந்துவெறி பயங்கரவாத ஆட்சி நடக்கும் குஜராத் தில் நிகழவில்லை. மதச்சார்பின்மை பசேம் காங்கிரஸ் ஆளும் ஆந்திராவில் தான் நடந்துள்ளது. மசூதிகள் முஸ்லீம்குடியிருப்புப் பகுதிகளில் குண்டு வடைப்புகளை நடத்திவரும் இந்துவெறி பயங்கரவாதிகள் ஒருபுறம்; இக்குண்டுவெடிப்புகளை நிகழ்த்தியதாக அப்பாவி முஸ்லிம்கள் மீது பழிபோட்டு வதைக்கும் அரசு பயங்கரவாதம் மறுபுறம் என இருவகை பயங்கரவாதிகளிடம் சிக்கி நாடெங்கிலுமுள்ள முஸ்லீம்கள் வதைபடுகிறார்கள். சாமாமானிய முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்ல அல்லாவின் பெயரால் புனிதப்போர் தொடர்புபற்ற காக படித்த இளைஞர்களே இஸ்லாமிய பயங்கரவாதிகள் அணிதிரட்டி வருகிறார்கள் என்ற ஊகத்தின் அடிப்படையில், படித்த நடுத்தர வர்க்க இஸ்லாமிய இளைஞர்களையும் அரசுபயங்கரவாதம் மிருகத்தனமாக வதைக்கிறது. இதற்கு இன்னுமொரு சாட்சியம் தான், இப்ராஹிம் அலி ஜுனாயத்.

• அழகு